

YAŞAYACAK, ÖLECEK

YAŞAYACAK, ÖLECEK

Sessizlikten Gürültüye On İki Aktarım

İLETİŞİM

İlk iletişim kuranlar, giysisiz ilkel insanlardı.

İlk bilgi verenler, giysili ve basın kartlı ilkel insanlardı.

Yine ilkel insanlar.

Hiçbir şey değişmedi.

Şu farkla ki ilkler hayatta kalmak zorundaydı.

İkinciler, hayatta kalanları hayata döndürerek geçimini sağlıyor.

Burada tartışmaya ya da eleştiriye ayıracak zaman yok.

Ben ikisini de hiç yapmadım.

Yapmak istediğim şey, ikisi arasındaki antropolojik farkı hikâyeler aracılığıyla anlatmak.

İletişimin ilk gerçek biçimi — ve burada herkes yerinden fırlayacak — sessizliktir.

Sözden önce.

Sesten önce.

Jestten önce.

Duruştan önce.

Sessizlik, bir insanın zekâsını her zaman onun işleme ve karar verme kapasitesiyle ölçmüştür.

Asla tersi değil.

Ve adamlar, bir araya toplanmış, sessiz kaldılar.

Yıldızlara bakarak.

Soyuta.

Hayal edilene.

Ta ki uzaktan, yalnız olduklarından emin bir grup kadın kendi aralarında konuşmaya başlayana kadar.

Alçak sesler.

Denetimli ton.

Denetimli ritim.

Düzenli bir tempo.

Her söz özenle yerleştirilmiş.

Hiçbir şey rastlantıya bırakılmamış.

Ama sessizliğin insanlığa bıraktığı ilk ders içe dönük bir çekingenlik değildir.

Bir yöntemdir.

Gerçek kararların alındığı her alanın içindeki son sınır.

Ve sessizliğin içindeki gürültü, hiç eksilmeyen tek şeydir.

İçeriden gelir.

Duygusal ve bilişsel.

Mantıksal ve akılcı.

İçgüdüsel ve sevgi dolu.

Hepsi bir arada.

Onunla gerçekten baş edebilen tek kesim, her zamanki gibi kadınlardır.

O kadar eksiksiz, o kadar işlevseldirler ki insan üremesini sürdürme görevi de onlara verilmiştir.

Burada ele almadığım her şeyi, herkesin kendi deneyimine bırakıyorum.

Bu, kim olduğumuzun en iyi tarafıdır.

ENFORMASYON

Enformasyon bana çocukken oynadığımız bir oyunu hatırlatıyor.

Herkes bir daire içinde.

İlk kişi yanındakinin kulağına bir kelime fısıldar.

Sıra boyunca on iki kişiden geçer.

Öbür uçtan çıkan şey genellikle bir kahkaha kıyametiye.

Oyun tek bir kelimeyle ya da bütün bir cümleyle oynanabilirdi.

Şöyle olurdu.

YAŞAYACAK ile başlayın.

On iki aktarım sonra öbür uçtan çıkan kelime ÖLECEK olurdu.

HEPİMİZ ONUN YAŞAYACAĞINI BİLİYORDUK ile başlayın.

On iki aktarım sonra şöyle geri dönerdi: HERKES ONUN ÖLDÜĞÜNÜ

BİLİYORDU. CENAZE 12'SİNDE SAAT 12:00'DE.

HA HA HA HA.

Bugün medyanın enformasyonu nasıl dolaştırdığını tam olarak böyle izliyorum.

Bir haberin aynı açılış cümlesi, yayın organından yayın organına farklı biçimde aktarılıyor.

Çocuk oyunu sandığımız şey, bir gazete bayisiyle bir haber merkezini ayıracak hiçbir şeyin kalmadığı bir sektörün acı gerçeği.

Sonunda bu iki şey tek bir ipliği paylaşıyor.

İkisi de aynı ilkel kökenin çocukları.

İnsanların nasıl giyindiğine bakmanız yeter.

Son bir şey, kimse yanlış anlamasın diye.

Yeryüzünde kalan son adam olduğumu iddia etmiyorum.

Yalnızca sondan bir öncekiyim.

Sonuncusu hâlâ sıranın ilerisinde, birinin kulağına fısıldıyor.

İyi okumalar.

Ferdinando

© 2026 Ferdinando Frega — All Rights Reserved. Gillette Audio — U.S.

Copyright Registration Pending.